

Sygn. akt V CO 29/03

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2003 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko Nadwiślańskiej Spółce Węglowej S.A. w T.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 listopada 2003 r.,

skargi powoda K. K.

o wznowienie postępowania

zakończzonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego

z dnia 16 listopada 2001 r., sygn. akt V CKN 919/00,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Powód K. K. złożył skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2001 r., V CKN 929/00, o odmowie przyjęcia do rozpoznania kasacji wniesionej przez niego od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 sierpnia 1999 r., wydanego w sprawie przeciwko Nadwiślańskiej Spółce Węglowej S.A. w T. o zapłatę kwoty 16424,60 zł.

W uzasadnieniu twierdził, że wyrokiem z dnia 9 czerwca 2003 r., SK 12/03, Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 48, poz. 554) w związku z art. 393 § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2000 r. w zakresie, w jakim nie przewiduje regulacji przejściowej dotyczącej przyjęcia do rozpoznania kasacji, złożonych przed dniem 1 lipca 2000 r. – jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2003 r. Nr 109, poz. 1036). Ponieważ postanowienie Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania wydane zostało na podstawie art. 5 ust. 2 powołanej ustawy z dnia 24 maja 2000 r., uzasadnione jest żądanie wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 190 ust. 4 Konstytucji, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania.

Z przytoczonego przepisu wynika, że zawarta w nim regulacja ma charakter ogólny i odsyła do rozwiązań przewidzianych w poszczególnych procedurach.

Według art. 399 k.p.c., można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Również w przepisie art. 401¹ § 1

k.p.c., przewidującym możliwość wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, jest mowa tylko o postępowaniu zakończonym wyrokiem. Jak z powyższego wynika, w przepisach właściwych dla postępowania cywilnego ustawodawca nie przewidział możliwości wznowienia postępowania zakończonego każdym prawomocnym orzeczeniem. Dopuszczalność skargi o wznowienie postępowania ograniczył bowiem do spraw, w których postępowanie zostało zakończone prawomocnym wyrokiem, a w postępowaniu nieprocesowym – prawomocnym postanowieniem orzekającym co do istoty sprawy (art. 524 w związku z art. 516 i 518 k.p.c.). Oznacza to, że w sprawach podlegających rozpoznaniu w procesie wyłączona została możliwość wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem, mającym postać postanowienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2003 r., I CO 7/03 nie publ.).

Powód domaga się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego, które zapadło w sprawie podlegającej rozpoznaniu według przepisów o procesie (art. 13 § 1 k.p.c.). W tej sytuacji możliwość wznowienia postępowania jest wyłączona. Trzeba dodać, że skarżący nie może domagać się skutecznie bezpośredniego zastosowania art. 190 ust. 4 Konstytucji, ponieważ przepis ten odsyła do regulacji dotyczących danego postępowania przewidzianych w ustawach zwykłych, w tym w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę jako niedopuszczalną.